

азъ самъ много пѣти съмъ плакалъ въ раскаяніе за злодѣяніята въ които ма блъснѣхъ обстоятелствата и неблагоразуміето. И исповѣдамъ че съгрѣшихъ предъ обществото, но дали не е достатъчно наказаніето ми чрезъ толкози нравствены мѣкы, плачеве и раскаянія срѣщо закона и срѣщо обиденото отъ мене общество? Да ли, слѣдъ колкого лошевины сторихъ не пролѣхъ потоцы отъ сълзы наистинно раскаяніе?

«Самоубійството на чедото ми, направи ма да помисля и за този видъ смърть. Намѣрихъ го ужасенъ и съвършенно противузаконенъ. Живота ми е подарилъ Богъ, и ный немамы право да го унищожимъ. Освѣнъ туй, Той ми е вдхнѣлъ толкози силно чувство на самосъхраненіето, щото само въ минутата на изумѣване е възможно да забрави чловѣкъ туй чувство. По мое мнѣніе двѣ обстоятелства могатъ да блъснѣтъ чловѣка до самоубійство: изумѣванъето, и случайтъ когато чловѣкъ принуденъ да стане предателъ на най свещенны нѣща, предпочита да даде край на живота си. За първыя случай немамъ какво да река, като предлага за изумѣване, колкого за вторыя случай самоубійството е тогасъ героизмъ достоинъ за смирна и ливанъ . . . И мене бѣ обладало пресыщеніето на живота и много пѣти подиръ жалната смърть на сына ми, са рѣшихъ да дамъ край на горчивытъ си дни. Но са спрѣхъ; едно само обстоятелство ми са показа и са показва оправдателно за извършване на туй ми рѣшеніе, то е ако смъртьта ми може да ползова и спасе чловѣкъ бѣдствующъ и обиденъ отъ мене . . .

«Мисля тоже че подиръ смъртьта сѣка тържественность и слава е суетна! Въ долината на Иосафата, въ цвѣнѣлата мурава дѣто спятъ чловѣцытъ трѣба да съществува равенство. На какво быхъ послужили тържествата и славата! Малко прѣстъ надъ умрѣлыя, легнѣлъ въ триаршинныя трапъ, една молитва, малко сълзы, и сичко туй е доволно! Подиръ туй сичко е *равенство* въ голѣмата